KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 28.4.2020 r.
COM(2020) 310 final

2020/0066 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[1] (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych lub CRR) ustanawia – wraz z dyrektywą 2013/36/UE[2] (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD) – ostrożnościowe ramy regulacyjne dla instytucji kredytowych działających w Unii. CRR i CRD przyjęto w następstwie kryzysu finansowego, który miał miejsce w latach 2008–2009, aby zwiększyć odporność instytucji działających w sektorze finansowym UE, w dużej mierze w oparciu o światowe standardy uzgodnione z międzynarodowymi partnerami UE, w szczególności z Bazylejskim Komitetem Nadzoru Bankowego.

CRR następnie zmieniono w celu wyeliminowania pozostałych niedociągnięć w ostrożnościowych ramach regulacyjnych oraz w celu wdrożenia niektórych, nieuwzględnionych jeszcze wówczas elementów globalnej reformy usług finansowych niezbędnych, aby zapewnić odporność instytucji. Obok szeregu innych późniejszych zmian rozporządzeniem (UE) 2017/2395[3] wprowadzono do CRR rozwiązania przejściowe mające na celu złagodzenie wpływu, jaki na fundusze własne ma wprowadzenie nowego standardu rachunkowości, a mianowicie Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 9 *Instrumenty finansowe*. Rozporządzeniem (UE) 2019/630[4] wprowadzono w CRR wymóg dotyczący minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (tzw. ostrożnościowy mechanizm ochronny). Ponadto na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/876[5] (CRR II) wprowadzono do CRR niektóre z ostatnich brakujących elementów międzynarodowych reform (sfinalizowane ramy Bazylea III), które obejmują między innymi nową definicję wskaźnika dźwigni i bufora wskaźnika dźwigni, co uniemożliwi instytucjom nadmierne zwiększanie dźwigni finansowej. Tym ostatnim rozporządzeniem wprowadzono

---

1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi.

2 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do rozwiązań przejściowych dotyczących złagodzenia wpływu wprowadzenia MSSF 9 na fundusze własne oraz dotyczących traktowania jako duże ekspozycje niektórych ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego denominowanych w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 27).

4 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 4).

5 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

również w CRR korzystniejsze traktowanie ostrożnościowe niektórych aktywów będących oprogramowaniem, niektórych pożyczek zabezpieczonych emeryturami i wynagrodzeniami, a także kredytów dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz projektów infrastrukturalnych.

Poważny wstrząs gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 oraz nadzwyczajne środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się koronawirusa wywierają daleko idący wpływ na gospodarkę. Przedsiębiorstwa muszą radzić sobie z zakłóceniami w łańcuchach dostaw, tymczasowymi zamknięciami zakładów i ograniczonym popytem, podczas gdy gospodarstwa domowe borykają się z problemem bezrobocia i spadkiem dochodów. Władze publiczne na szczeblu Unii i państw członkowskich podjęły zdecydowane działania w celu zapewnienia gospodarstwom domowym i wypłacalnym przedsiębiorstwom wsparcia, które ma im pomóc w przetrwaniu tego znacznego, lecz tymczasowego spowolnienia działalności gospodarczej i okresu niedoborów płynności, które spowolnienie to spowoduje. Dzięki reformom podjętym w następstwie kryzysu finansowego z 2008 r. instytucje kredytowe mają dziś odpowiednio wysokie poziomy kapitału i są bardziej odporne niż w 2008 r. Umożliwia im to odegranie kluczowej roli w opanowaniu skutków wstrząsu gospodarczego będącego wynikiem pandemii COVID-19. Niemniej jednak niepewność co do tempa ożywienia aktywności gospodarczej będzie nieuchronnie wywierać wpływ na sektor bankowy.

W odpowiedzi na nowe okoliczności właściwe organy w całej Unii tymczasowo złagodziły wymogi kapitałowe i operacyjne, aby zapewnić instytucjom kredytowym warunki sprzyjające utrzymaniu akcji kredytowej w czasie pandemii COVID-19. W związku z tym ważne jest, aby kapitał angażowano tam, gdzie jest on najbardziej potrzebny, oraz aby ramy ostrożnościowe i różnorakie środki mające zaradzić pandemii COVID-19 płynnie się uzupełniały. CRR zapewnia bankom dużą swobodę w zakresie wspierania inicjatyw publicznych i prywatnych mających na celu promowanie nieprzerwanej akcji kredytowej w kontekście pandemii COVID-19, przy jednoczesnym zapewnieniu ostrożnego podejścia. Elastyczność ujęta w CRR została opisana w komunikacie wyjaśniającym Komisji z dnia 27 kwietnia 2020 r.[6] w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia udzielania kredytów przez banki w Unii w kontekście pandemii COVID-19.

Aby zmaksymalizować zdolność instytucji kredytowych do udzielania kredytów i pokrywania strat związanych z pandemią COVID-19, przy jednoczesnym zapewnieniu ich stałej odporności, konieczne jest – oprócz pełnego wykorzystania elastyczności dopuszczonej w istniejących ramach – wprowadzenie pewnych ograniczonych zmian konkretnych elementów CRR. Ponadto na szczeblu międzynarodowym Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zatwierdził przełożenie o rok terminu wdrożenia ostatnich brakujących elementów ram Bazylea III (niektóre z tych elementów uwzględniono już w CRR[7]), a także większą elastyczność w zakresie stopniowego uwzględniania wpływu MSSF 9 na wymogi kapitałowe. Zmiany te należy odzwierciedlić w obowiązujących przepisach.

Po pierwsze, należy dostosować rozwiązania przejściowe, które umożliwiają instytucjom kredytowym łagodzenie wpływu rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych tworzonych zgodnie z MSSF 9 na ich fundusze własne. Takie dostosowanie umożliwiłoby instytucjom

[6] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady – Komunikat wyjaśniający Komisji w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia udzielania kredytów przez banki w UE – Wspieranie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w czasie pandemii COVID-19, COM(2020) 169 z 28.4.2020.

[7] Odroczenie terminu wdrożenia dotyczy zarówno zmienionych przepisów w sprawie wymogów kapitałowych ustalanych w oparciu o ryzyko, jak i zmienionych przepisów w sprawie wskaźnika dźwigni.

kredytowym skuteczniejsze łagodzenie skutków ewentualnego wzrostu rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych spowodowanego pogorszeniem jakości kredytowej ekspozycji instytucji kredytowych z powodu skutków gospodarczych pandemii COVID-19.

Po drugie, aby uwzględnić wpływ gwarancji związanych z COVID-19, należy dostosować przepisy dotyczące minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych, tak aby traktowaniem, jakie ma obecnie zastosowanie do ekspozycji nieobsługiwanych gwarantowanych lub ubezpieczonych przez agencje kredytów eksportowych, tymczasowo objąć ekspozycje nieobsługiwane, które zaistnieją w wyniku pandemii COVID-19 i które są objęte różnymi systemami gwarancji uruchomionymi przez państwa członkowskie. Takie rozwiązanie stanowiłoby usankcjonowanie podobieństw między gwarancjami udzielanymi przez agencje kredytów eksportowych i gwarancjami związanymi z COVID-19.

Po trzecie, należy zmienić mechanizm kompensacji powiązany z przysługującymi właściwym organom uprawnieniami dyskrecjonalnymi, na podstawie których mogą one zezwalać instytucjom kredytowym na tymczasowe wyłączenie ekspozycji w postaci rezerw w banku centralnym z obliczeń wskaźnika dźwigni. Dzięki temu instytucje kredytowe mogłyby skutecznie kierować do gospodarki środki wsparcia płynności udzielane przez banki centralne w kontekście kryzysu.

Po czwarte, konieczne jest odroczenie, zgodnie z decyzją Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, daty rozpoczęcia stosowania nowego wymogu dotyczącego bufora wskaźnika dźwigni. Uwolniłoby to zdolności operacyjne instytucji kredytowych i pozwoliło im skupić się na bardziej bezpośrednich wyzwaniach związanych z pandemią COVID-19.

Po piąte, należy wyznaczyć wcześniejszą datę rozpoczęcia stosowania niektórych przepisów dotyczących preferencyjnego traktowania kapitałowego, które przewidziano w CRR, lecz które nie mają jeszcze zastosowania, a mianowicie przepisów dotyczących traktowania niektórych aktywów będących oprogramowaniem, przepisów dotyczących niektórych pożyczek zabezpieczonych emeryturami lub wynagrodzeniami, skorygowanego współczynnika wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz nowego współczynnika wsparcia finansowania infrastruktury. Wyznaczenie wcześniejszej daty rozpoczęcia stosowania wspomnianych dwóch współczynników wsparcia, preferencyjnego traktowania niektórych aktywów będących oprogramowaniem oraz preferencyjnego traktowania niektórych pożyczek zabezpieczonych emeryturami lub wynagrodzeniami uwolniłoby fundusze własne instytucji, co pozwoliłoby im zwiększyć tak potrzebną akcję kredytową w czasie pandemii COVID-19 i w następującym po niej okresie.

Proponowane zmiany nie zmienią zasadniczo ostrożnościowych ram regulacyjnych. Stanowią one część odpowiedzi Komisji na sytuację nadzwyczajną wywołaną przez pandemię COVID-19. Te zmiany ram ostrożnościowych ułatwiłyby wspólne działania mające na celu łagodzenie skutków pandemii, a tym samym przybliżyłyby szybkie ożywienie gospodarki.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek wprowadza zmiany w obowiązującym prawodawstwie. Zmiany te są w pełni zgodne z obowiązującymi przepisami w dziedzinie wymogów ostrożnościowych dla instytucji i nadzoru nad nimi, w tym z komunikatem wyjaśniającym Komisji przyjętym w tym samym czasie co niniejszy wniosek. Są one również w pełni zgodne z unijnymi przepisami dotyczącymi rachunkowości, w szczególności z rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/2067 z dnia 22 listopada 2016 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej 9. Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie środków

wprowadzanych w tym obszarze przez Europejski Bank Centralny, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego i właściwe organy krajowe.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest częścią szerszej odpowiedzi Komisji Europejskiej na pandemię COVID-19. Ma on zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skuteczności środków uchwalonych przez państwa członkowskie, Komisję i Europejski Bank Centralny. Jest on w pełni spójny z komunikatem Komisji w sprawie gospodarczych aspektów kryzysu wywołanego przez koronawirusa, wydanym w dniu 13 marca 2020 r.[8], a także z pakietem środków gospodarczych stanowiących odpowiedź na COVID-19 pt. „Wykorzystanie każdego dostępnego euro", ogłoszonym w dniu 2 kwietnia 2020 r.[9]

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą prawną wniosku jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi również podstawę prawną zmienianego aktu.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Cele planowanych zmian, a mianowicie maksymalizacja zdolności instytucji kredytowych do udzielania kredytów i pokrywania strat związanych z pandemią COVID-19, przy jednoczesnym zapewnieniu ich stałej odporności, mogą być skuteczniej zrealizowane na poziomie Unii, a nie w drodze różnych inicjatyw krajowych, ponieważ zmiany te dotyczą dat rozpoczęcia stosowania przepisów unijnych lub stanowią korektę istniejących przepisów unijnych w odpowiedzi na pandemię COVID-19. Problemy i przyczyny leżące u ich podstaw są takie same we wszystkich państwach członkowskich. W przypadku braku działania ze strony Unii istniejące ramy regulacyjne byłyby mniej skuteczne we wspieraniu różnych środków wprowadzanych przez organy publiczne zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym oraz nie byłyby w stanie zapewnić równie sprawnej reakcji na wyjątkowe wyzwania rynkowe.

Zdolność państw członkowskich do wprowadzania środków krajowych jest ograniczona, ponieważ w CRR uregulowano już przedmiotowe kwestie, a zmiany na szczeblu krajowym stałyby w sprzeczności z obecnie obowiązującymi przepisami unijnego prawa. Gdyby Unia przestała regulować te aspekty, rynek wewnętrzny usług bankowych zacząłby podlegać różnym zbiorom przepisów, co doprowadziłoby do fragmentacji i zmniejszenia skuteczności niedawno przyjętego jednolitego zbioru przepisów w tej dziedzinie.

- **Proporcjonalność**

Planowane działanie Unii jest konieczne do osiągnięcia celu, jakim jest maksymalizacja zdolności instytucji kredytowych do udzielania kredytów i pokrywania strat związanych z pandemią COVID-19, przy jednoczesnym utrzymaniu spójności ram ostrożnościowych. Proponowane zmiany ograniczają się jedynie do wybranych przepisów zawartych w unijnych

[8] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Eurogrupy w sprawie skoordynowanej reakcji gospodarczej na epidemię COVID-19, COM(2020) 112 final z 13.3.2020.

[9] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Działania w odpowiedzi na koronawirusa. Wykorzystanie każdego dostępnego euro w celu ratowania życia i ochrony źródeł utrzymania", COM(2020) 143 final z 2.4.2020.

ramach ostrożnościowych dla instytucji kredytowych, których przedmiotem są wyłącznie środki mające na celu zapewnienie wyjścia z kryzysu wywołanego przez pandemię COVID-19. Ponadto proponowane zmiany ograniczają się do tych kwestii, których nie można uwzględnić w ramach istniejącego marginesu swobody, jaki przewidują obecnie obowiązujące przepisy.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

Niniejszemu wnioskowi nie towarzyszy oddzielna ocena skutków, ponieważ niniejszy wniosek nie zmienia podstawowych aspektów CRR i nie nakłada nowych obowiązków na zainteresowane strony. Ponadto wpływ środków, które są zmieniane na podstawie niniejszego wniosku, przeanalizowano w ramach ocen skutków przeprowadzonych w kontekście rozporządzenia (UE) 2017/2395, rozporządzenia (UE) 2019/876 i rozporządzenia (UE) 2019/630, zmieniających CRR w odniesieniu do aspektów objętych niniejszym wnioskiem. Celem niniejszego wniosku jest przede wszystkim – z wyjątkowych powodów zaistniałych w kontekście obecnej pandemii COVID-19 – odroczenie daty rozpoczęcia stosowania niektórych przepisów CRR lub przyśpieszenie rozpoczęcia stosowania określonych środków, co zwolniłoby banki z niektórych wymogów kapitałowych, oraz określenie sposobu ostrożnościowego traktowania niektórych ekspozycji w świetle wyjątkowych okoliczności spowodowanych pandemią COVID-19.

Proponowane zmiany miałyby ograniczony wpływ na obciążenia administracyjne, jakim podlegają banki, oraz na koszty dostosowania ich operacji wewnętrznych, przy czym oczekuje się, że koszty zostaną zrównoważone przez uzyskane korzyści w postaci dostępności kapitału. Proponowane zmiany dotyczą przepisów, które umożliwiają bankom stosowanie korzystniejszego traktowania, ale nie nakładają na nie obowiązku stosowania takiego traktowania.

- **Prawa podstawowe**

Unia przestrzega najwyższych standardów ochrony praw podstawowych i jest sygnatariuszem szeregu konwencji w dziedzinie praw człowieka. Wniosek nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na ochronę tych praw, wymienionych w głównych konwencjach ONZ w zakresie praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (stanowiącej integralną część Traktatów UE) oraz europejskiej konwencji praw człowieka.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet instytucji Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Rozwiązania przejściowe mające na celu złagodzenie wpływu przepisów MSSF 9 na kapitał regulacyjny

W art. 473a CRR wprowadzono rozwiązania przejściowe umożliwiające instytucjom ponowne doliczenie do ich kapitału podstawowego Tier I części kwoty, o którą rezerwy uległy zwiększeniu w wyniku wprowadzenia ujmowania oczekiwanych strat kredytowych na podstawie MSSF 9. Rozwiązania przejściowe składają się z dwóch elementów: elementu statycznego i elementu dynamicznego. Element statyczny umożliwia instytucjom

kredytowym częściowe zneutralizowanie wpływu – zaistniałego w dniu zastosowania MSSF 9 po raz pierwszy – zwiększenia rezerw księgowych na kapitał podstawowy Tier I w związku z wprowadzeniem MSSF 9. Element dynamiczny pozwala bankom na częściowe zneutralizowanie wpływu dodatkowego (tj. zaistniałego w okresie następującym po rozpoczęciu stosowania MSSF 9) wzrostu rezerw z tytułu aktywów finansowych, które nie są dotknięte utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe. Istniejące rozwiązania przejściowe obejmują lata 2018–2022.

Stosowanie MSSF 9 w okresie spowolnienia gospodarczego spowodowanego pandemią COVID-19 może prowadzić do nagłego znacznego wzrostu rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, ponieważ dla wielu ekspozycji konieczne może być obliczenie oczekiwanych strat w całym okresie ich życia. W celu złagodzenia potencjalnego wpływu, jaki nagły wzrost rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych może mieć na zdolność instytucji do udzielania kredytów klientom w czasach, kiedy jest to najbardziej potrzebne, należy przedłużyć okres obowiązywania rozwiązań przejściowych. Pozwoliłoby to dodatkowo złagodzić skutki pandemii COVID-19 w postaci ewentualnego wzrostu w instytucjach stanu rezerw wymaganych na podstawie MSSF 9, przy jednoczesnym utrzymaniu rozwiązań przejściowych dotyczących kwot oczekiwanych strat kredytowych ustalonych przed pandemią COVID-19. W związku z tym przedmiotowe zmiany umożliwiłyby prolongowanie 5-letniego okresu przejściowego, który rozpoczął się w 2018 r. Nowy okres przejściowy umożliwi zatem instytucjom finansowym dostosowanie kalibracji tych rozwiązań w celu ponownego zaliczenia rezerw do kapitału podstawowego Tier I w latach 2020–2024.

W kontekście pandemii COVID-19 przedłużenie okresu obowiązywania rozwiązań przejściowych ma miejsce – zgodnie z ukierunkowanymi zmianami[10] uzgodnionych na poziomie międzynarodowym standardów ostrożnościowych – jedynie w odniesieniu do elementu dynamicznego (art. 1 pkt 2 wniosku) w celu uwzględnienia potencjalnego zwiększenia rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych w następstwie pandemii COVID-19. W celu zapewnienia, aby dodatkowa ulga miała zastosowanie konkretnie do oczekiwanych strat kredytowych wynikających z nadzwyczajnych okoliczności związanych z pandemią COVID-19 bez powodowania nadmiernej złożoności, datę odniesienia dla każdego zwiększenia rezerw, do którego zastosowanie miałyby rozwiązania przejściowe o przedłużonym okresie obowiązywania, przesunięto z dnia 1 stycznia 2018 r. na dzień 1 stycznia 2020 r., ponieważ dodatkowe straty poniesione przez instytucje po tej dacie prawdopodobnie są związane z pandemią COVID-19.

Art. 473a ust. 1 CRR zawiera zmieniony wzór obliczania kwot oczekiwanych strat kredytowych, które można uwzględnić (tj. „ponownie doliczyć") w kapitale podstawowym Tier I, w którym to wzorze stosuje się różne współczynniki, odpowiednio, do elementu statycznego i do elementu dynamicznego. Podczas gdy zgodnie z niniejszym wnioskiem sposób wyliczania elementu statycznego pozostaje bez zmian, do elementu dynamicznego zastosowanie będzie miał przedłużony okres przejściowy oraz zmieniony przejściowy współczynnik korygujący.

Daty odniesienia przewidziane w art. 473a ust. 3 i 5 CRR do celów obliczania na dzień sprawozdawczy kwoty, o którą zwiększeniu mogą ulec rezerwy na oczekiwane straty kredytowe z tytułu aktywów niedotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe i

[10] Zob. komunikat prasowy „Basel Committee sets out additional measures to alleviate the impact of Covid-19" (Komitet bazylejski określa dodatkowe środki mające na celu złagodzenie skutków Covid-19), 3 kwietnia 2020 r., dostępny pod adresem: https://www.bis.org/press/p200403.htm.

którą można ponownie doliczyć do kapitału podstawowego Tier I, zmieniono z uwzględnieniem zmienionego wzoru w ust. 1 i nowej daty granicznej.

Okres przejściowy dla elementu statycznego określonego w art. 473a ust. 6 CRR dostosowano w świetle nowego wzoru zawartego w ust. 1 tego artykułu.

Na podstawie nowego ust. 6a przedłużono okres przejściowy dla elementu dynamicznego, umożliwiając instytucjom ponowne doliczenie w pełnej wysokości do ich kapitału podstawowego Tier I wszelkiego zwiększenia nowych rezerw – ujętych w latach 2020 i 2021 – z tytułu ich aktywów finansowych niedotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe. Kwota, którą można by ponownie doliczać w latach 2022–2024, ulegałaby zmniejszeniu w sposób liniowy.

Zmiany w art. 473a ust. 7 CRR służą uproszczeniu ponownego obliczania wymogów kapitałowych. Na ich podstawie przeliczenie wszystkich wartości ekspozycji pomniejszonych o wartość rezerw zastąpiono standardową wagą ryzyka wynoszącą 100 %, którą przypisuje się kwotom ponownie doliczonym do kapitału podstawowego Tier I.

Zmiany w art. 473a ust. 9 rozporządzenia CRR zezwalają instytucjom, które wcześniej zdecydowały się nie korzystać z rozwiązań przejściowych, na zmianę tej decyzji w dowolnym momencie w okresie przejściowym pod warunkiem uzyskania uprzedniej zgody ich właściwego organu. Ponadto na podstawie art. 473a ust. 9 CRR zapewniono instytucjom możliwość stosowania jedynie elementu dynamicznego. Wreszcie, aby monitorować liczbę instytucji w całej UE stosujących rozwiązania przejściowe, właściwe organy zobowiązano do okresowego przekazywania EUNB informacji na temat liczby nadzorowanych przez nie instytucji, które stosują wspomniane rozwiązania.

Traktowanie kredytów objętych gwarancjami publicznymi w ramach ostrożnościowego mechanizmu ochronnego dla kredytów nieobsługiwanych

Oficjalne agencje kredytów eksportowych zazwyczaj udzielają gwarancji w imieniu rządów krajowych w celu zapewnienia ochrony kredytowej w odniesieniu do kredytów udzielanych do celów finansowania eksportu. Kredyty nieobsługiwane gwarantowane przez te agencje są objęte na podstawie art. 47c CRR preferencyjnym traktowaniem, jeśli chodzi o wymogi w zakresie tworzenia rezerw. Proponowane odstępstwo od art. 47c ust. 3 rozszerza to preferencyjne traktowanie na ekspozycje gwarantowane lub kontrgwarantowane przez podmioty sektora publicznego w kontekście środków mających na celu złagodzenie skutków gospodarczych pandemii COVID-19, z zastrzeżeniem, w stosownych przypadkach, unijnych zasad pomocy państwa. Takie podejście pozwoliłoby uwzględnić podobny profil ryzyka tych ekspozycji gwarantowanych (art. 1 pkt 3 wniosku).

Data rozpoczęcia stosowania bufora wskaźnika dźwigni

Na podstawie CRR II w CRR wprowadzono nowy art. 92 ust. 1a nakładający na globalne instytucje o znaczeniu systemowym wymóg utrzymywania bufora wskaźnika dźwigni na określonym poziomie. Datę rozpoczęcia stosowania bufora pierwotnie ustalono na dzień 1 stycznia 2022 r. W kontekście pandemii COVID-19 oraz zgodnie ze zmienionym harmonogramem wdrażania uzgodnionym przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego datę rozpoczęcia stosowania określoną w art. 3 ust. 5 CRR II odracza się o jeden rok, do dnia 1 stycznia 2023 r. (art. 2 pkt 2 wniosku).

Kompensowanie skutków wyłączenia niektórych ekspozycji z obliczania wskaźnika dźwigni

W CRR II zmieniono sposób obliczania wskaźnika dźwigni na podstawie zmienionego standardu bazylejskiego. Zmiany te obejmowały wprowadzenie uprawnień dyskrecjonalnych pozwalających na czasowe wyłączenie w wyjątkowych okolicznościach niektórych ekspozycji wobec banków centralnych z miary ekspozycji całkowitej instytucji (art. 429a ust. 1 lit. n) i art. 429a ust. 5–7 CRR). Wyłączenie to może zostać przyznane na ograniczony okres nieprzekraczający jednego roku, jeżeli właściwy organ właściwy dla instytucji ustalił, po konsultacji z właściwym bankiem centralnym, i publicznie stwierdził, że takie wyjątkowe okoliczności występują. Wszelkie skutki wyłączenia podlegają pełnej kompensacie za pośrednictwem mechanizmu określonego w art. 429a ust. 7 CRR, który w ściśle proporcjonalny sposób zwiększa obwiązujący instytucje kredytowe wymóg w zakresie indywidualnego wskaźnika dźwigni.

Uprawnienia dyskrecjonalne, które mają na celu ułatwienie skutecznego funkcjonowania mechanizmu transmisji polityki pieniężnej, będą przysługiwać wraz rozpoczęciem stosowania wymogu w zakresie wskaźnika dźwigni, co nastąpi w dniu 28 czerwca 2021 r. Obecny kryzys wywołany przez pandemię COVID-19 pokazał jednak, że mechanizm kompensacji, gdyby wszedł w życie w przyjętym kształcie, byłby zbyt restrykcyjny i że jego stosowanie w rzeczywistości nie ułatwiłoby skutecznej transmisji polityki pieniężnej. W istocie, ze względu na obecny mechanizm kompensacji, instytucje kredytowe mogą mieć ograniczone możliwości wpływu na skalę wzrostu ich rezerw w banku centralnym. Obecny mechanizm kompensacji może zatem zniechęcać instytucje kredytowe do korzystania z oferowanych przez bank centralny instrumentów wsparcia płynności w warunkach skrajnych w stopniu, w jakim jest to konieczne lub pożądane. Doprowadziłoby to do ograniczenia skutecznej transmisji polityki pieniężnej, a ostatecznie zmusiłoby instytucję do zmniejszenia dźwigni finansowej poprzez sprzedaż aktywów lub zmniejszenie poziomu akcji kredytowej na rzecz gospodarki realnej, lub zastosowanie obu tych działań, biorąc pod uwagę ograniczone pole manewru instytucji, jeśli chodzi o kontrolowanie poziomu tych rezerw w czasie kryzysu.

Na podstawie tych ustaleń oraz w świetle mandatu Komisji określonego w art. 511 CRR zobowiązującego ją do dokonania przeglądu, między innymi, traktowania rezerw w bankach centralnych Komisja uznaje za stosowne wprowadzenie zmian w mechanizmie kompensacji, zanim zacznie być stosowany (art. 1 pkt 1 lit. b) wniosku). Zwiększy to elastyczność w podejmowaniu odpowiednich i celowych działań w czasie ewentualnych przyszłych wstrząsów i kryzysów oraz podniesie skuteczność tego środka. W szczególności instytucja kredytowa, która skorzysta z uprawnień dyskrecjonalnych, będzie musiała obliczyć skorygowany wskaźnik dźwigni tylko raz, mianowicie w momencie skorzystania z tych uprawnień, w oparciu o wartość kwalifikujących się rezerw instytucji w banku centralnym oraz miarę ekspozycji całkowitej na dzień, w którym właściwy organ właściwy dla instytucji oświadczy, że istnieją wyjątkowe okoliczności, które uzasadniają skorzystanie z tych uprawnień. Skorygowany wskaźnik dźwigni będzie miał zastosowanie przez cały okres, w którym korzysta się z uprawnień dyskrecjonalnych, i nie ulegnie zmianie w ramach obecnego mechanizmu kompensacji. Zmiany w mechanizmie kompensacji wymagają również zmian w art. 429a ust. 1 lit. n), aby umożliwić wyłączenie wszystkich kwalifikujących się rezerw w banku centralnym, a nie tylko tych, które powstały po tym, gdy wyłączenie zaczęło obowiązywać (art. 1 pkt 1 lit. a) wniosku).

Data rozpoczęcia stosowania wyłączenia niektórych aktywów będących oprogramowaniem z wymogu odliczania od kapitału

W CRR II wprowadzono przepisy mające na celu zmianę traktowania regulacyjnego „ostrożnie wycenianych aktywów będących oprogramowaniem", na których wartość nie wpływa w sposób istotny zaprzestanie działalności (tj. restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja, niewypłacalność lub likwidacja instytucji). Instytucje nie będą już musiały odliczać tych konkretnych aktywów będących oprogramowaniem od swojego kapitału podstawowego Tier I (art. 36 ust. 1 lit. b) CRR). EUNB został upoważniony do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych w celu wskazania sposobu, w jaki to wyłączenie z wymogu odliczania ma być stosowane, poprzez określenie zakresu aktywów będących oprogramowaniem, które mają podlegać wyłączeniu, oraz sposobu ich ważenia ryzykiem (art. 36 ust. 4 CRR). Datę rozpoczęcia stosowania zmienionego sposobu traktowania aktywów będących oprogramowaniem ustalono na dzień przypadający 12 miesięcy po wejściu w życie tych regulacyjnych standardów technicznych (art. 3 ust. 7 CRR II).

W kontekście dynamicznie rosnącej popularności usług cyfrowych w następstwie środków przyjętych przez władze publiczne w celu zaradzenia pandemii COVID-19, aby umożliwić wcześniejsze stosowanie tego wyłączenia, datę rozpoczęcia stosowania zmieniono tak, by zbiegła się z datą wejścia w życie wspomnianych regulacyjnych standardów technicznych (art. 2 pkt 3 wniosku).

Data rozpoczęcia stosowania szczególnego traktowania przewidzianego dla niektórych pożyczek zabezpieczonych emeryturami lub wynagrodzeniami

Na podstawie CRR II w art. 123 CRR wprowadzono bardziej korzystne traktowanie niektórych pożyczek udzielonych przez instytucje kredytowe emerytom lub pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy na czas nieokreślony. To uprzywilejowane traktowanie wprowadzono ze względu na dodatkowe gwarancje związane z takimi pożyczkami, wynikające z bezwarunkowego przeniesienia części emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy na daną instytucję kredytową. Możliwość takiego traktowania wspomnianych pożyczek w kontekście pandemii COVID-19 stanowiłoby dla instytucji zachętę do udzielania pożyczek pracownikom i emerytom na większą skalę. Aby umożliwić instytucjom korzystanie z tego bardziej korzystnego traktowania już w trakcie pandemii COVID-19, wyznaczono wcześniejszą datę rozpoczęcia stosowania tego przepisu (art. 2 pkt 1 wniosku).

Data rozpoczęcia stosowania skorygowanego współczynnika wsparcia MŚP oraz współczynnika wsparcia projektów infrastrukturalnych

Na podstawie CRR II w art. 501 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wprowadzono zmiany dotyczące korekty wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP („współczynnik wsparcia MŚP"), oraz wprowadzono w art. 501a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nową korektę wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne („współczynnik wsparcia projektów infrastrukturalnych"). Te współczynniki wsparcia umożliwiają korzystniejsze traktowanie niektórych ekspozycji wobec MŚP i podmiotów realizujących projekty infrastrukturalne w celu zachęcenia instytucji do rozważnego zwiększania akcji kredytowej na rzecz tych przedsiębiorstw i podmiotów. W kontekście pandemii COVID-19 istotne jest, aby banki nadal udzielały kredytów MŚP i wspierały inwestycje w infrastrukturę. W związku z tym

wyznaczono wcześniejszą datę rozpoczęcia stosowania tych dwóch współczynników wsparcia określoną w art. 3 CRR II (art. 2 pkt 1 wniosku).

2020/0066 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[11] ustanawia, wraz z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE[12], ostrożnościowe ramy regulacyjne obowiązujące instytucje prowadzące działalność w Unii. Te ramy ostrożnościowe, przyjęte w następstwie kryzysu finansowego, który miał miejsce w latach 2007–2008, i oparte w dużej mierze na standardach międzynarodowych uzgodnionych w 2010 r. przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego (określanych jako „ramy Bazylea III"), przyczyniły się do zwiększenia odporności instytucji działających w Unii oraz do lepszego przygotowania tych instytucji na potencjalne trudności, w tym wynikające z ewentualnych przyszłych kryzysów.

(2) Od chwili wejścia w życie rozporządzenie (UE) nr 575/2013 było wielokrotnie zmieniane w celu zlikwidowania utrzymujących się niedociągnięć w ostrożnościowych ramach regulacyjnych oraz w celu wprowadzenia szeregu pozostałych elementów globalnej reformy usług finansowych, które są niezbędne do zapewnienia odporności instytucji. Do tych późniejszych zmian należą między innymi rozwiązania przejściowe, które w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadzono rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395[13], tak aby

---

[11] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

[12] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

[13] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do rozwiązań przejściowych dotyczących

złagodzić wpływ, jaki na fundusze własne miało wprowadzenie Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 9 *Instrumenty finansowe*. Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630[14] wprowadzono do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wymóg dotyczący minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych, tzw. ostrożnościowy mechanizm ochronny. Ponadto rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876[15] wprowadzono do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 niektóre z ostatnich brakujących elementów ostatecznej wersji ram Bazylea III, w tym między innymi nową definicję wskaźnika dźwigni i bufora wskaźnika dźwigni, które zapobiegają nadmiernemu zwiększaniu dźwigni finansowej przez instytucje, bardziej korzystny sposób ostrożnościowego traktowania niektórych aktywów będących oprogramowaniem, bardziej korzystny sposób traktowania niektórych pożyczek zabezpieczonych emeryturami lub wynagrodzeniami, zmieniony współczynnik wsparcia w przypadku kredytów dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), jak również współczynnik wsparcia w przypadku kredytów na projekty infrastrukturalne.

(3) Poważny wstrząs gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 oraz nadzwyczajne środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się koronawirusa mają daleko idący wpływ na gospodarkę. Przedsiębiorstwa muszą radzić sobie z zakłóceniami w łańcuchach dostaw, tymczasowymi zamknięciami zakładów i ograniczonym popytem, podczas gdy gospodarstwa domowe borykają się z problemem bezrobocia i spadkiem dochodów. Organy publiczne na szczeblu unijnym i państw członkowskich podjęły zdecydowane działania mające wesprzeć gospodarstwa domowe oraz wypłacalne przedsiębiorstwa w zmaganiach z tym znacznym, choć tymczasowym spowolnieniem aktywności gospodarczej oraz niedoborami płynności, jakie są jego skutkiem.

(4) Instytucje będą odgrywać kluczową rolę w procesie reanimacji gospodarki. Jednocześnie początkowe pogorszenie sytuacji gospodarczej będzie miało dla nich negatywne skutki. Właściwe organy udzieliły instytucjom tymczasowej pomocy w zakresie kapitału i płynności oraz pod względem operacyjnym, tak by zapewnić, by mimo coraz trudniejszej sytuacji mogły one w dalszym ciągu pełnić przypisaną im rolę w finansowaniu gospodarki realnej. Komisja, Europejski Bank Centralny i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego zapewniły jasność w kwestii wykorzystania elastyczności już obecnie wpisanej w przepisy rozporządzenia (UE) nr 575/2013, publikując interpretacje i wytyczne dotyczące stosowania ram ostrożnościowych w kontekście pandemii COVID-19[16]. W odpowiedzi na pandemię COVID-19 również

---

złagodzenia wpływu wprowadzenia MSSF 9 na fundusze własne oraz dotyczących traktowania jako duże ekspozycje niektórych ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego denominowanych w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 27).

14 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 4).

15 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

16 Obejmuje to komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady – Komunikat wyjaśniający Komisji w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia

Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zapewnił pewną elastyczność w stosowaniu standardów międzynarodowych[17].

(5) Istotne jest, by instytucje angażowały swój kapitał tam, gdzie jest on najbardziej potrzebny, a unijne ramy regulacyjne ułatwiały ten proces, zapewniając jednocześnie, by instytucje działały z zachowaniem należytej ostrożności. W uzupełnieniu elastyczności, którą przewidziano już w obowiązujących przepisach, ukierunkowane zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 zapewniłyby płynne uzupełnianie się ram ostrożnościowych i różnorakich środków, które wprowadzono w odpowiedzi na nadzwyczajną sytuację wywołaną przez pandemię COVID-19.

(6) Wyjątkowe okoliczności panujące w związku z pandemią oraz bezprecedensowa skala będących ich wynikiem wyzwań wymagają podjęcia natychmiastowych działań w celu zapewnienia, by instytucje miały możliwość skutecznego udostępniania środków finansowych przedsiębiorstwom i gospodarstwom domowym oraz amortyzowania wstrząsów gospodarczych spowodowanych przez pandemię COVID-19.

(7) Gwarancje udzielone w kontekście pandemii COVID-19 przez rządy krajowe lub inne podmioty publiczne, które są uznawane za dostawców ochrony kredytowej zgodnie z przepisami dotyczącymi ograniczania ryzyka kredytowego zawartymi w części trzeciej rozdział czwarty rozporządzenia (UE) nr 575/2013, są porównywalne – pod względem ich skutków w zakresie ograniczenia ryzyka – do gwarancji udzielanych przez oficjalne agencje kredytów eksportowych, o których mowa w art. 47c rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Uzasadnione jest zatem dostosowanie wymogów w zakresie minimalnego pokrycia w odniesieniu do ekspozycji nieobsługiwanych korzystających z gwarancji udzielonych przez rządy krajowe lub inne podmioty publiczne do wymogów obowiązujących w przypadku takich ekspozycji gwarantowanych przez oficjalne agencje kredytów eksportowych. W związku z tym gwarancje i kontrgwarancje, które są udzielane w kontekście pandemii COVID-19 zgodnie z zasadami pomocy państwa, powinny być traktowane w taki sam sposób jak gwarancje udzielane przez oficjalne agencje kredytów eksportowych.

(8) Pandemia COVID-19 pokazała, że w trakcie sytuacji kryzysowej niezwykle cenna jest możliwość tymczasowego wyłączenia niektórych ekspozycji wobec banku centralnego z obliczania miary ekspozycji całkowitej instytucji, określona w art. 429a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zmienionym rozporządzeniem (UE) 2019/876. Skuteczność tego środka zdaje się jednak osłabiać ograniczona elastyczność wynikająca z mechanizmu kompensacji powiązanego z takimi tymczasowymi wyłączeniami, który ograniczałby zdolność instytucji do zwiększenia ekspozycji wobec banku centralnego w sytuacji kryzysowej. W ostatecznym rozrachunku mogłoby to zmusić instytucje do ograniczenia akcji kredytowej na rzecz gospodarstw domowych i przedsiębiorstw. Aby uniknąć wszelkich niepożądanych skutków

---

udzielania kredytów przez banki w UE – Wspieranie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w czasie pandemii COVID-19, COM(2020) 169 z 28.4.2020; komunikat prasowy EBC z dnia 20 marca 2020 r. „ECB Banking Supervision provides further flexibility to banks in reaction to coronavirus" oraz towarzyszące mu odpowiedzi na często zadawane pytania, https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2020/html/ssm.pr200320~4cdbbcf466.en.html; oświadczenie EUNB z dnia 25 marca 2020 r. w sprawie stosowania ram ostrożnościowych w odniesieniu do niewykonania zobowiązania, restrukturyzacji zobowiązań kredytowych oraz MSSF 9 w świetle środków wprowadzonych w związku z COVID-19, dostępne na stronie https://eba.europa.eu/eba-provides-clarity-banks-consumers-application-prudential-framework-light-covid-19-measures.

17 Zob. komunikat prasowy z dnia 3 kwietnia 2020 r. „Basel Committee sets out additional measures to alleviate the impact of Covid-19", https://www.bis.org/press/p200403.htm.

związanych z mechanizmem kompensacji oraz zapewnić skuteczność przedmiotowego wyłączenia w obliczu ewentualnych przyszłych wstrząsów i kryzysów, należy dokonać zmiany mechanizmu kompensacji, zanim wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni, określony w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zacznie zgodnie z prawem Unii obowiązywać z dniem 28 czerwca 2021 r. Do czasu rozpoczęcia stosowania zmienionych przepisów dotyczących obliczania wskaźnika dźwigni, wprowadzonych rozporządzeniem (UE) 2019/876, w dalszym ciągu powinien obowiązywać art. 429a wprowadzony rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/62[18].

(9) Począwszy od dnia 1 stycznia 2018 r. znaczna część instytucji działających w Unii podlega wymogom MSSF 9. Zgodnie ze standardami międzynarodowymi przyjętymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego rozporządzeniem (UE) 2017/2395 wprowadzono do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 rozwiązania przejściowe, które mają złagodzić potencjalnie znaczny negatywny wpływ metod ujmowania oczekiwanych strat kredytowych zgodnie z MSSF 9 na kapitał podstawowy Tier I instytucji.

(10) Stosowanie MSSF 9 w okresie spowolnienia gospodarczego wywołanego przez pandemię COVID-19 może prowadzić do nagłego i znacznego wzrostu rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, gdyż w przypadku wielu ekspozycji konieczne może stać się obliczenie oczekiwanych strat w całym okresie życia tych ekspozycji. W dniu 3 kwietnia 2020 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zgodził się na dopuszczenie większej elastyczności we wdrażaniu rozwiązań przejściowych, które służą rozłożeniu w czasie skutków wprowadzenia MSSF 9. Aby ograniczyć ewentualną zmienność kapitału regulacyjnego, do której może dojść w przypadku, gdy kryzys wywołany przez pandemię COVID-19 doprowadzi do znacznego wzrostu rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, konieczne jest rozszerzenie rozwiązań przejściowych oraz przedłużenie okresu ich obowiązywania również w prawie Unii.

(11) Aby złagodzić potencjalny wpływ, jaki nagły wzrost rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych może mieć na zdolność instytucji do udzielania klientom kredytów w okresie, kiedy jest to najbardziej potrzebne, należy przedłużyć okres obowiązywania rozwiązań przejściowych o dwa lata, a instytucjom należy zezwolić na doliczanie w pełni do swojego kapitału podstawowego Tier I wszelkiego zwiększenia nowych rezerw z tytułu oczekiwanych strat kredytowych, które ujmują one w latach 2020 i 2021 w odniesieniu do swoich aktywów finansowych niedotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe. Zapewniłoby to dodatkową ulgę w kontekście wpływu, jaki kryzys wywołany przez pandemię COVID-19 może mieć na ewentualne zwiększenie potrzeb instytucji w zakresie tworzenia rezerw zgodnie z MSSF 9, przy jednoczesnym utrzymaniu rozwiązań przejściowych w odniesieniu do kwot oczekiwanych strat kredytowych powstałych przed wybuchem pandemii COVID-19.

(12) Instytucje, które uprzednio zdecydowały się nie stosować rozwiązań przejściowych, mogą zmienić tę decyzję w dowolnym momencie w trakcie okresu przejściowego pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu. Następnie, również pod warunkiem

[18] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/62 z dnia 10 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 37).

uzyskania zgody organu nadzoru, instytucje mogą zrezygnować ze stosowania rozwiązań przejściowych.

(13) W marcu 2020 r. grupa prezesów banków centralnych i szefów organów nadzoru (GHOS) dokonała przeglądu harmonogramu wdrażania ostatnich brakujących elementów ram bazylejskich. Podczas gdy większość tych elementów musi dopiero zostać wdrożona do prawa Unii, wymóg dotyczący bufora wskaźnika dźwigni dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym został już wdrożony w drodze zmian wprowadzonych rozporządzeniem (UE) 2019/876. Zatem zgodnie z ustaleniami dokonanymi na szczeblu międzynarodowym data rozpoczęcia stosowania wymogu dotyczącego bufora wskaźnika dźwigni powinna zostać odroczona o rok, tj. do dnia 1 stycznia 2023 r. Data rozpoczęcia stosowania określona w rozporządzeniu (UE) 2019/876 powinna zostać odpowiednio zmieniona w celu zapewnienia równych warunków konkurencji w skali międzynarodowej dla instytucji mających siedzibę w Unii i działających poza Unią. Do czasu takiego późniejszego rozpoczęcia stosowania wymogu dotyczącego bufora wskaźnika dźwigni niespełnianie tego wymogu nie pociągałoby za sobą żadnych konsekwencji określonych w art. 141c dyrektywy 2013/36/UE ani nie wiązałoby się z żadnymi związanymi z tym ograniczeniami dotyczącymi wypłat zysków określonymi w art. 141b tej dyrektywy.

(14) Z uwagi na szczególne gwarancje, które wiążą się z pożyczkami udzielonymi przez instytucje kredytowe emerytom lub pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy na czas nieokreślony w zamian za bezwarunkowy przeniesienie części emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy na rzecz danej instytucji kredytowej, art. 123 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 został zmieniony rozporządzeniem (UE) 2019/876 w taki sposób, aby umożliwić bardziej korzystne traktowanie takich pożyczek. Możliwość takiego traktowania wspomnianych pożyczek w kontekście pandemii COVID-19 stanowiłoby dla instytucji zachętę do udzielania pożyczek pracownikom i emerytom na większą skalę. W związku z tym konieczne jest wyznaczenie wcześniejszej daty rozpoczęcia stosowania tego przepisu, tak aby instytucje mogły korzystać z przewidzianego w nim traktowania już w trakcie trwania pandemii COVID-19.

(15) Przepisy dotyczące korekty ekspozycji ważonych ryzykiem, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP, określone w art. 501 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (tzw. „współczynnik wsparcia MŚP”), zostały zmienione rozporządzeniem (UE) 2019/876. Rozporządzeniem tym wprowadzono również, w art. 501a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nową korektę wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne (tzw. „współczynniki wsparcia projektów infrastrukturalnych”). Ponieważ te współczynniki wsparcia umożliwiają korzystniejsze traktowanie niektórych ekspozycji wobec MŚP oraz podmiotów realizujących projekty infrastrukturalne, stosowanie ich w kontekście pandemii COVID-19 stanowiłoby dla instytucji zachętę do zwiększenia tak potrzebnej akcji kredytowej na rzecz MŚP oraz takich podmiotów. W związku z tym konieczne jest wyznaczenie wcześniejszej daty rozpoczęcia stosowania obu tych współczynników wsparcia, tak aby instytucje mogły z nich korzystać już w trakcie trwania pandemii COVID-19.

(16) Sposób ostrożnościowego traktowania niektórych aktywów będących oprogramowaniem został zmieniony rozporządzeniem (UE) 2019/876, tak aby dodatkowo wesprzeć cyfrową transformację sektora bankowego. W kontekście

przyspieszonego upowszechniania się usług cyfrowych w następstwie środków przyjętych przez organy publiczne w celu walki z pandemią COVID-19 należy wyznaczyć wcześniejszą datę rozpoczęcia stosowania tej zmiany.

(17) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie maksymalizacja zdolności instytucji kredytowych do udzielania kredytów oraz pokrywania strat związanych z pandemią COVID-19, przy jednoczesnym dalszym zapewnieniu stałej odporności tych instytucji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(18) Aby nadzwyczajne środki wsparcia przyjęte w celu złagodzenia skutków pandemii COVID-19 okazały się w pełni skuteczne pod względem utrzymania zwiększonej odporności sektora bankowego oraz zachęcenia instytucji do kontynuowania akcji kredytowej, konieczne jest natychmiastowe uwzględnienie łagodzącego wpływu tych środków w sposobie, w jaki ustalane są wymogi dotyczące kapitału regulacyjnego. Ze względu na pilny charakter wymaganych dostosowań w ramach ostrożnościowych niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

(19) Z tego samego względu uznano również, że konieczne jest skorzystanie z odstępstwa od ośmiotygodniowego terminu, o którym mowa w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

(20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 429a, zmienionym rozporządzeniem (UE) 2019/876, wprowadza się następujące zmiany:

   a) w ust. 1 formuła wprowadzająca w lit. n) otrzymuje brzmienie:

      „n) następujące ekspozycje wobec banku centralnego instytucji, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 i 6:”;

   b) w ust. 7 definicje „EM_{LR}” i „CB” otrzymują brzmienie:

      „EM_{LR} = miara ekspozycji całkowitej danej instytucji zdefiniowana w art. 429 ust. 4, obejmująca ekspozycje wyłączone zgodnie z ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu, na dzień publicznego ogłoszenia, o którym mowa w ust. 5 lit. a) niniejszego artykułu; oraz

      CB = łączna wartość ekspozycji danej instytucji wobec jej banku centralnego, które kwalifikują się do wyłączenia zgodnie z ust. 1 lit. n), na dzień publicznego ogłoszenia, o którym mowa w ust. 5 lit. a).”;

2) w art. 473a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W drodze odstępstwa od art. 50 oraz do zakończenia okresów przejściowych przewidzianych w ust. 6 i 6a niniejszego artykułu, następujące instytucje mogą uwzględnić w swoim kapitale podstawowym Tier I kwotę obliczoną zgodnie z niniejszym ustępem:”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, oblicza się jako sumę następujących elementów:

a) w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 – kwoty (AB_{SA}) obliczonej według następującego wzoru:

$$AB_{SA} = (A_{2,SA} - t_1) \times f_1 + (A_{4,SA} - t_2) \times f_2$$

gdzie:

$A_{2,SA}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 2;

$A_{4,SA}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 4 na podstawie kwot obliczonych zgodnie z ust. 3;

f_1 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6;

f_2 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6a;

t_1 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{2,SA}$;

t_2 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{4,SA}$;

b) w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 – kwoty (AB_{IRB}) obliczonej według następującego wzoru:

$$AB_{IRB} = (A_{2,IRB} - t_1) \times f_1 + (A_{4,IRB} - t_2) \times f_2$$

gdzie:

$A_{2,IRB}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 2 skorygowana zgodnie z ust. 5 lit. a);

$A_{4,IRB}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 4 na podstawie kwot obliczonych zgodnie z ust. 3, które skorygowano zgodnie z ust. 5 lit. b) i c);

f_1 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6;

f_2 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6a;

t_1 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{2,IRB}$;

t_2 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{4,IRB}$.”;

b) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w załączniku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r. lub w dniu pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.”;

c) w ust. 5 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) instytucje zastępują kwotę obliczoną zgodnie z ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu sumą 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w załączniku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r. lub w dniu pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, pomniejszoną o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10. Jeżeli obliczenie daje wynik ujemny, instytucje ustalają wartość kwoty, o której mowa w ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu, jako równą zeru.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Instytucje stosują następujące współczynniki f_1 do celów obliczenia kwot AB_{SA} i AB_{IRB}, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, odpowiednio, lit. a) i b):

a) 0,7 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

b) 0,5 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;

c) 0,25 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;

d) 0 – w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Instytucje, których rok obrotowy rozpoczyna się po dniu 1 stycznia 2020 r., lecz przed dniem 1 stycznia 2021 r., dostosowują daty określone w akapicie pierwszym lit. a)–d), tak by odpowiadały ich rokowi obrotowemu, zgłaszają takie dostosowane daty swojemu właściwemu organowi i podają je do wiadomości publicznej.

Instytucje, które zaczynają stosować standardy rachunkowości, o których mowa w ust. 1, w dniu 1 stycznia 2021 r. lub po tej dacie, stosują odpowiednie współczynniki zgodnie z akapitem pierwszym lit. b)–d), zaczynając od współczynnika odpowiadającego rokowi pierwszego zastosowania tych standardów rachunkowości.”;

e) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Instytucje stosują następujące współczynniki f_2 do celów obliczenia kwot AB_{SA} i AB_{IRB}, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, odpowiednio, lit. a) i b):

a) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

b) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;

c) 0,75 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;

d) 0,5 – w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.;

e) 0,25 – w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Instytucje, których rok obrotowy rozpoczyna się po dniu 1 stycznia 2020 r., lecz przed dniem 1 stycznia 2021 r., dostosowują daty określone w akapicie pierwszym lit. a)–e), tak by odpowiadały ich rokowi obrotowemu, zgłaszają takie dostosowane daty swojemu właściwemu organowi i podają je do wiadomości publicznej.

Instytucje, które zaczynają stosować standardy rachunkowości, o których mowa w ust. 1, w dniu 1 stycznia 2021 r. lub po tej dacie, stosują odpowiednie współczynniki zgodnie z akapitem pierwszym lit. b)–e), zaczynając od współczynnika odpowiadającego rokowi pierwszego zastosowania tych standardów rachunkowości.”;

f) w ust. 7 wprowadza się następujące zmiany:

(i) uchyla się lit. b);

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku ponownego obliczania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE zgodnie z akapitem pierwszym, kwocie AB_{SA}, o której mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a), przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.”;

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W trakcie okresów, o których mowa w ust. 6 i 6a niniejszego artykułu, oprócz podania do wiadomości publicznej informacji wymaganych w części ósmej, instytucje, które podjęły decyzję o stosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, podają do wiadomości publicznej kwoty funduszy własnych, kapitału podstawowego Tier I oraz kapitału Tier I, współczynnik kapitału podstawowego Tier I, współczynnik kapitału Tier I, łączny współczynnik kapitałowy oraz wskaźnik dźwigni, jakie miałyby zastosowanie, gdyby instytucje te nie stosowały niniejszego artykułu.”;

h) w ust. 9 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję.”;

(ii) w akapicie drugim zdania drugie i trzecie otrzymują brzmienie:

„W takim przypadku instytucja ustala kwoty A_4 i t_2, o których mowa w ust. 1, jako równe zeru. Jeżeli instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję.”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Instytucja, która podjęła decyzję o zastosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, może postanowić o niestosowaniu ust. 2; w takim przypadku niezwłocznie powiadamia właściwy organ o swojej decyzji. W takim przypadku instytucja ustala kwoty A_2 i t_1, o których mowa w ust. 1,

jako równe zeru. Jeżeli instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję.

Co najmniej raz w roku właściwe organy powiadamiają EUNB o stosowaniu niniejszego artykułu przez instytucje, nad którymi sprawują nadzór.”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 500a
Tymczasowy sposób traktowania gwarancji publicznych związanych z pandemią COVID-19

Na zasadzie odstępstwa od art. 47c ust. 3, do dnia [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego + 7 lat] r. współczynniki określone w art. 47c ust. 4 mają również zastosowanie do tej części ekspozycji nieobsługiwanej, która jest gwarantowana przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201 ust. 1 lit. a)–e), jeżeli, z zastrzeżeniem zgodności z unijnymi zasadami pomocy państwa, w stosownych przypadkach, gwarancję lub kontrgwarancję udzielono jako część środków wsparcia mających na celu pomoc kredytobiorcom w trakcie pandemii COVID-19.”.

Artykuł 2
Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/876

W art. 3 rozporządzenia (UE) 2019/876 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Następujące punkty art. 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] r.:

a) pkt 59, w odniesieniu do przepisów dotyczących sposobu traktowania określonych pożyczek udzielonych przez instytucje kredytowe emerytom lub pracownikom, określonych w art. 123 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

b) pkt 133, w odniesieniu do przepisów dotyczących korekty ekspozycji ważonych ryzykiem, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP, określonych w art. 501 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

c) pkt 134, w odniesieniu do przepisów dotyczących korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne, określonych w art. 501a rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Art. 1 pkt 46 lit. b) niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do nowego wymogu w zakresie funduszy własnych dla G-SII określonego w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.”;

3) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Art. 1 pkt 18 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do art. 36 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zawierający przepisy dotyczące wyłączenia z odliczeń ostrożnie wycenianych aktywów będących oprogramowaniem, stosuje się od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 36 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”.

Artykuł 3
Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] r. z wyjątkiem odstępstwa określonego w ust. 3.

3. Art. 1 pkt 1 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do zmian w art. 429a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zmienionego przez rozporządzenie (UE) 2019/876, w odniesieniu do mechanizmu kompensacji powiązanego z tymczasowym wyłączeniem niektórych rezerw w banku centralnym, stosuje się od dnia 28 czerwca 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*